

A Bűvös Rengeteg

Alana Joli Abbott meséje

Egyszer volt, hol nem volt, egy messzi országban élt egy királynő, akiről mindenki tudta, mennyire szereti a pillangókat. Sok különleges állat élt a palotában, de az udvar legnagyobb díszé mégis a pillangókert volt. A királynő annyira szerette őket, hogy megszakadt volna a szíve, ha a tél közeledtével elrepülnek – így a kertet vastag üvegfallal vette körbe, hogy akkor is csodálhassa a pillangók ékszerként ragyogó szárnyait, amikor már hó borítja fehérbe a világot.

Nem messze, a sötét erdő mélyén élt egy varázsfőzeteiről híres boszorkány, akihez sok elkeseredett utazó merészkedett tanácsért, és hogy orvosságot kérjen bajaira. Neki is volt egy szép kertje, melyet minden évszakban más növény díszített: nyáron különféle gyógynövényeket és virágokat termesztett, télen pedig a magyalt és a fagyöngyöt gondozta.

Történt egyszer, hogy télen a királynő pillangói gyengélkedtek, így a boszorkányért küldetett, aki el is hagyta az erdőt, és a palotába sietett. De alig volt néhány perce a palotában, és szinte azonnal összevesztek a királynővel. Borzasztó hóvihar kerekedett a vidéken, és mire a vihar elcsitult, a boszorkány már eltűnt – és úgy nézett ki, helyreállt a rend.

De tavasszal az idő fagyos maradt, a hó nem olvadt el...És megjelentek a szörnyek.

Először csak egy macska méretű rémséget láttak, éjfekete szárnyakkal és olyan hosszú fogakkal, amik késnek is beillettek volna. Majd egy ökör méretű, száz lábú fenevad mászott el az út mellett, és elnyelte a szekereket, melyek a még megmaradt gabonát szállították. Egy harmadik egészen a palota kapujáig merészkedett, karmai közé ragadta az öröket, majd néhány szárnycsapással eltűnt.

De mindezen szörnyűségek mellett mégiscsak a királynő kertjét érte a legnagyobb csapás. Az üvegfal mögött már nem gyönyörű pillangók repkedtek, hanem borzasztó teremtmények agyarakkal, karmokkal és pikkelyes szárnyakkal. A királynő kihirdette, hogy aki megakadályozza, hogy a boszorkány még több szörnyet szabadítson az országra, az jutalmul megkapja a fele királyságot.

Messzi országok fiai és leányai keltek útra, hogy próbára tegyék szerencséjüket, megküzdjenek a szörnyekkel és megtalálják a boszorkányt. Ám mind kudarcot vallottak: volt, akit a szörnyek kergettek el, más a tél viszontagságait nem bírta ki az erdőben. De még akik el jutottak valahogyan a boszorkány házáig, azok sem találták őt otthon.

Az erdő mellett egy kis faluban élt egy favágó a lányával. A favágót bátor embernek ismerték, aki nem fél az erdőben leselkedő veszélyektől. A legjobb rönkökért az erdő legmélyére is bemerészkedett, néha napokig is odavolt. És bár más falvak szenvedtek a téli hidegtől, ebben a faluban mindig volt elég tüzelő. Amikor a szörnyek megjelentek, az utazók pusmogni kezdték, hogy talán a favágó a boszorkány segítője, talán azért van mindig elegendő tűzrevaló a falujában. A favágó megijedt a rosszindulatú pletykáktól – de nem magát féltette, hanem a lányát.

Ezért egy nap így szólt hozzá:

- Hosszú útra kell indulnom, de lesz elég fád addig, amíg visszatérek, és ha segítesz a ház körüli munkákban az utcánk végén lakó özvegyasszonynak, biztosan ad majd neked tojást, hiszen sok tyúkjá van, és a kamrájában sajt és alma is van még. Nem fogsz éhezni.

- És mi lesz a szörnyekkel? – kérdezte a lány – Honnan tudhatnám, hogy biztonságban vagy?

A favágó elmosolyodott.

- Nem ijesztenek meg a pillangók – mondta nyugodtan – Emlékezz rá, mit tanítottam neked. Légy kedves, és akkor minden rendben lesz!

Azzal útnak indult.

A lányt Helennek hívták, de mindenki csak Okos Helenként emlegette, mert mindig kérdezett, és sosem fogadta el az olyan egyszerű válaszokat, mint „Hát hiszen mindig így mentek itt a dolgok.”

Helen bátornak tartotta az apját, de azt is tudta, hogy ez a bátorság nem azt jelenti, hogy egyáltalán nem fél a fák között, sokkal inkább azt, hogy megtanulta az erdő törvényeit. Néha elkísérte apját az erdőbe, és megfigyelte, hogy soha nem a legkönnyebben kivágható fákat választja, hanem azokat, melyek közel nőnek egymáshoz és így nem jut nekik elég víz és versengeniük kell a napfényért. Azzal, hogy az egyiket kivágta, a másik erősebbé nőhetett, így az erdő is erősebbé vált.

Látta azt is, ahogy apja az erdei állatokhoz beszél, mintha azok értenék őt. És tudta azt is, hogy ha találna egy bokrot tele érett bogyókkal, éppen csak annyit szedne belőle, hogy ő és a lánya jóllakjanak, a többit pedig meghagyná a medvéknek és a méheknek. Helen sejtette, hogy jóban van a boszorkánnyal, de azt is tudta, hogy sosem ártana a falubélieknek és az utazóknak.

Így gondolatai mindig visszatértek a szörnyekhez, és eltökélte, hogy személyesen fog beszélni a boszorkánnyal. Talán meg tudja győzni, és talán még a fele királyságot is megkapja – bár azt nem tudta, mihez kezdene egy fele királysággal, ha a királynő tényleg neki adná. De nem is a jutalom érdekelte igazán, valójában kíváncsi volt, miért teremtett a boszorkány ilyen rettentő szörnyeket? Elhatározta hát, hogy kideríti.

Helen elkezdett felkészülni az útra. Tudta, hogy szüksége lesz majd élelemre, így minden este félrerakta a sajt és az alma egy részét, amit az özvegyasszonytól a segítségéért kapott. Bár voltak vastag ruhái, de tudta, hogy az erdőben nagyon hideg lesz, így a felhalmozott fájuk egy részét elcserélte egy pár vastag, nyúlshőrmével bélelt kesztyűre, és egy nagy kabátra melynek jó sok zsebe volt. A lány egy zsákba csomagolta az élelmet, elrakott egy kovakövet, egy kést, és egy takarót is, mivel tudta hogy jó hasznát fogja venni ha bújóhelyet szeretne készíteni. Majd elindult az erdőben, apja egyik ösvényét követve.

Nem jutott még messzire, mikor meglátott egy csapdába esett rókát. Fehér bundája teljesen beleolvadt a hóba, és talán észre sem vette volna, ha lábát nem borítja vér. Helen közelebb merészkedett, de óvatos volt, nem akarta, hogy a jószág megharapja őt.

- Ne félj tőlem, kislány – mondta a róka – Ha segítesz nekem kiszabadulni a csapdából, nem haraplak meg.

Helen így már magabiztosabban lépett a rókához, és megvizsgálta a csapdát. Úgy látta, hogy késével szét tudná feszíteni a két felét, és ha sikerül kiékelnie egy bottal, akkor a róka ki tudná húzni a lábát. Megfontoltan dolgozott, nehogy a csapda hirtelen újra összezsugorodva ismét megsértse szegény róka lábát, vagy akár az ő kezét. Egyre nagyobb és nagyobb lett a nyílás, míg végül a róka ki tudta húzni a lábát. Gyorsan arrébb is ugrott...majd nem sokkal odébb összeesett a hóban.

- Nem tudsz tovább menni, amíg össze nem szedted magad - mondta a lány. Jól felkészült az útra, így kötszernek való is volt a zsákjában. Ebből kivett egy darabot, és nekilátott, hogy bekötözze a róka sebeit.

A róka gyanakodva méregette a kötést.

- Így nem tudok majd vadászni – mondta.

- Akkor velem fogsz utazni, míg meggyógyulsz – mondta a lány, és egy darab sajtot nyújtott a rókának. Tudta, hogy megfontoltnak kell lennie, hiszen csak egy emberre elegendő élelmet csomagolt. De úgy gondolta, egy róka biztosan nem eszik annyit, hogy bármelyiküknek is éheznie kellene.

- Láttál errefelé szörnyeket? – kérdezte a rókától.

- Az erdő ezen a részén élő szörnyek nem okoznak gondot – válaszolt a róka, és összezsugorította éles fogakkal teli állkapcsát.

Az éjszakát az erdőben töltötték. Helen gallyakat gyűjtött, és tüzet gyűjtött, hogy melegen tartsa őket, majd néhány gally segítségével a takaróból kis sátrat készített. Reggel folytatták útjukat a favágó ösvényét követve, az erdő mélyére.

Egy tó mellett álltak meg ebédelni, és Helen a rókának adta a sajtot, ő pedig almát evett. A lány a tó jégbe dermedt vize mellett egy hattyút pillantott meg. Hozzá is óvatosan közelített, nem akarta megijeszteni a nagy madarat, de a hattyú ahhoz is túl gyenge volt, hogy a közeledő lányra emelje a tekintetét. Ahogy közelebb ért, Helen észrevette, hogy a lábát vastag jég borítja, ezért nem tud mozogni.

- Vízet – krákolta a madár, mire a lány elővette kulacsát, melyet a kabátja alatt tartott, és egy kis kenyeret is, hogy a hattyú gyorsabban visszanyerje az erejét.

- Hogy ragadhattál a tóban, te butuska hattyú? – kérdezte a róka, míg Helen egy kis tüzet gyújtott.

A hattyú a rókára meredt.

- Ha éppen tudni akarod – kezdett hozzá a beszédhez – hirtelen vihar csapott le a tóra. Elégedetten úszkáltam, mikor a víz elkezdett megfagyni körülöttem. A partig is alig értem el, mielőtt a jég megfogott volna.

Ahogy a hattyú beszélt, Helen felmelegített néhány követ a tűznél. Majd fogta kését, kipiszkálta vele a köveket a lángok közül, és kesztyűjével a jégre fektette őket. Helennek megfontoltnak kellett lennie, nehogy a frissen előbújt fűszálak is lángra kapjanak, de lassan a jég megolvadt a hattyú lába körül, és a madár ismét szabad volt. Ahogy a hattyú sántikálva odébb botladozni a parttól, Helen gyorsan átgondolta, van-e elegendő élelmük a hattyú számára is.

- Velünk kell jönnöd, míg meg nem gyógyulsz – mondta a hattyúnak, aki egyetértett – Láttál errefelé szörnyeket?

- Olyat nem, amitől félnék – válaszolta a hattyú – Erős a szárnyam, és gyors a csőröm!

Azon az estén elérték a kis táborhelyet, amit a favágó sokszor használt, így több ösvény is vezetett hozzá az erdőn át. Helen a takaróból elkészítette a sátrat, tüzet rakott, és hosszú kabátja alatt magához ölelte a rókát és a hattyút. A hattyú lába még mindig jéghideg volt, azonban tollai puhák voltak és melegek, így a lányt jobban melegítették, mint a tűz, amit gyújtott.

Reggel Helen felfedezte, hogy egy álmos kígyócska van az egyik zsebében.

- Nagyon fásssssstam, éssss olyan jó meleg van itt – sziszegte a kígyócska - Maradhatnék, kisssslány?

Helen aggódva gondolt a megmaradt élelmükre, de eszébe jutott apja tanácsa.

- Persze, velünk maradhatsz – mondta a kígyócskának – Talán holnap megérkezik végre a tavasz.

- Ésssss akkor még több ssssszörny is érkezik – mondta a kígyócska, de mielőtt a lány megkérdezhetne volna, hogy értette ezt, a kígyócska ismét álomba merült.

Újabb nap telt el, és újabb éjszaka. Az útitársak melegen tartották egymást, és sokat beszélgettek, bár a kígyócska csak annyi időre dugta ki a fejét Helen zsebéből, amíg evett és ivott.

A következő nap találkoztak a farkasokkal. Az erdőből egy kis tisztásra értek, ahonnan két út vezetett tovább. Mindkét út elején egy nagy fehér farkas ült.

- Mi vagyunk a boszorkány farkasai – mondták egyszerre – Egyikünknek feltehetsz egyetlen kérdést, hogy el tudd dönteni, merre menj tovább. De figyelmeztetünk, egyikünk mindig hazudik, a másikunk mindig igazat mond!

Helen már a feladványon gondolkodott, mikor a róka közbevágott:

- Ez nem lehetséges. Ha egyikőtök mindig hazudik, a másik mindig igazat mond, nem mondhatnátok el a találós kérdést - vagy akármi mást - teljesen egyszerre!

- A rejtvény közlésére nem vonatkozik a megkötés – mondta az egyik farkas megfontoltan – Hiszen lehetetlen lenne megfejteni, ha el sem tudnánk mondani.

- Ez bizony igaz – állapította meg a róka, és közben vigyorogva Helen felé fordult.

A lány ahhoz a farkashoz fordult, aki a rókának válaszolt.

- Ha szeretnék találkozni a boszorkánnyal, a másik farkas melyik ösvényt javasolná nekem? – kérdezte tőle a lány.

- A sajátját – válaszolt a farkas.

Így megállapították, melyik farkas mond igazat, és az ő útján indultak tovább.

Nemsokára egy kunyhóhoz értek, aminek az udvarán csontokat láttak szétszórva.

A kígyócska Helen csuklójára tekeredett, és tüszentett. A lány bátran belépett az udvarra, és ahogy elhaladt mellettük, észrevette, hogy a csontok valójában furcsa faágak. A kunyhó messziről elhagyatottnak tűnt, de közelebb érve látszott az is, hogy ami messziről törésnek és repedésnek tűnt a házikó falán, az valójában az ablakba és a tető alá száradni fellógatott gyógynövények csokra.

Helen bekopogott, mire az ajtó nyikorogva kitárult. A lány belesett, és egy öreg asszonyt látott, amint éppen az üstöt kavargatta. Helen nagy levegőt vett, és inkább marhahús és krumpli illatát érezte a levegőben, mint valami ősi varázslatét.

- Üdvözöllek, néném – mondta Helen udvariasan, ahogy apja tanította – Időben érkezünk, hogy esetleg megkínálj minket?

A boszorkány nevetve bentebb invitálta a kis társaságot. A róka, a hattyú, a kislány és a kígyócska körbeülték a boszorkány asztalát, aki kenyeret és pörköltet tett eléjük, az étel pedig tetőtől talpig felmelegítette őket.

Miután ettek, Helen így szólt:

- Szeretnék megkérni, hogy változtasd vissza a szörnyeket ismét pillangóvá – mondta – Az emberek félnek, és az utak veszélyessé váltak.

- Megtehetném, de nem fogom – mondta a boszorkány, majd hozzátette – Jobb, ha a varázslatot az töri meg, aki előidézte.

A kígyócska letekeredett Helen csuklójáról, és egy kis ezüst tükörhöz kúszott.

- De... akkor meddig lesz még tél? – kérdezte gyorsan a lány. Hiszen ha nem a boszorkány csinálta a varázslatot...

- A tavasz is meg fog érkezni, ha eljött az ideje. De amint a pillangók visszatérnek, még több szörny szabadul a birodalomra. – mondta a boszorkány, és kinézett az ablakon.

– Igen, azt hiszem nem baj, ha a tél még tart egy kicsit.

És ahogy a boszorkány beszélt, Helen észrevette, hogy lehelete megfagyasztotta az ablakot, és a hó elkezdett szállingózni az udvar felett. A lány megpróbálkozott még egy utolsó kérdéssel:

- Eljössz velünk a királynőhöz?

- Ó, a királynő és én már épp eleget mondtunk egymásnak – válaszolt a boszorkány – De magaddal viheted a tükröt, amit a kis barátod megtalált. Úgy sejtem, az segítségre lehet.

Helen és az állatok alig hagyták el a házikót, máris a lány falujánál találták magukat.

- Mit fogunk most tenni? – kérdezte a hattyú.

- Elmegyünk, és beszélünk a királynővel – mondta Helen, és megszorította zsebében a tükröt, mire a kígyócska megnyugtatóan a csuklója köré tekeredett.

Kevesebb időbe telt elérni a palotát, mint a boszorkányhoz vezető út volt. Ha az emberek furcsán is néztek rá amiért egy rókával, egy hattyúval és egy kígyóval utazik, nem kérdezősködtek. Helen kívárt, míg sorra került, és a királynő színe elé járulhatott. Ahogy belépett a trónterembe, rengeteg kincs tárult a szeme elé, amelyhez foghatót még sosem látott. Tisztelettudóan térdet hajtott a királynő előtt.

- Milyen híreket hoztál nekem, gyermekem? – kérdezte a királynő metsző, jéghideg hangon.

- Találkoztam a boszorkánnyal – mondta Helen nyugodtan – Azért késlelteti a tavaszt, hogy távol tartsa a pillangókat a birodalomtól, amíg legyőzzük a szörnyeket.

A királynő kacagása betöltötte a termet, de ebben a nevetésben szemernyi vidámság sem volt.

- És mégsem tesz semmit, hogy eltávolítsa a földjeinkről ezeket a rémségeket! – vágott vissza.

- Nem, királynőm – mondta Helen, ahogy előhúzta a tükröt a zsebéből – Mivel azt mondta, neked magadnak kell elküldened őket.

A királynő haragjában a lány felé indult, de a hattyú kitárta szárnyait, és odarepült, hogy megvédje őt. Helen felemelte a tükröt, és a királynő belenézett. A tükörben pedig meglátta az igazságot: hogy az ő félelme teremtetten a szörnyeket! A pillangói szenvedtek a kétségbeeséstől, hogy soha nem lesznek szabadok. De a királynő félt, hogy örökre elveszíti őket, így nem engedte, hogy elrepüljenek. A tükörben meglátta, hogy a félelem és a kétségbeesés olyan erős varázslatot hozott létre, mely alakot adott a szívében lakozó sötétségnek – és az szörnyek formájában az országra szabadult.

Egy könnycsepp gördült le a királynő arcán, és a hattyú ezúttal hagyta, hogy Helenhez lépjen.

- Sajnálom, gyermekem – mondta a királynő, és a pillangók kertjéhez vezette a lányt és társait.

Az örök megpróbálták visszatartani, mert nem tudták mire vélni a dolgot, de a királynő mégis szélesre tárta a kert kapuit, és az üveg mögül már nem szörnyek, hanem gyönyörű, csillogó szárnyú pillangók repültek ki a melegen sütő nap fényébe. Helen és a királynő nézte az elszálló pillangókat, és mire az utolsó is kiröppent, az idő szinte balzsamossá vált.

Helen nem fogadta el a felajánlott fele királyságot, de a királynő nem engedte, hogy üres kézzel távozzon. Kiválasztott hát egy szép ezüst serleget, és megígérte a királynőnek, hogy időről időre ellátogat majd hozzá, hogy tanácsával segítse. Mikor a lány hazaért, apja már az ajtóban várta.

Uége